

Číslo 8, duben 2010, ročník V

Pranostiky na duben:

- Prší-li na sv.Huga, bývá mokrý máj
- Sv. Rudolf otevírá dveře i okna
- Je-li v dubnu teplý déšť, Hojné požehnání jest

Beseda s kolínskou spisovatelkou Irenou Fuchsovou a vyhlášení výsledků literární soutěže „Proč se Kolín jmenuje Kolín, aneb fantazií se meze nekladou“

V pondělí dne 22.3.2010 se konalo vyhodnocování prací ve slohové soutěži „Proč se Kolín jmenuje Kolín, aneb fantazii se meze nekladou“. Porotce této soutěže byla známá kolínská spisovatelka Irena Fuchsová. Toto setkání se konalo, protože práce žáků této školy došly pozdě a nemohly být vyhodnoceny, přestože škola práce do hlavního kola soutěže poslala. Setkání začalo v 11:¹⁰. Jako první dostala slovo paní ředitelka, která všechny uvítala. Paní Fuchsová nás též uvítala a vyhodnotila nejlepší práce.

1.kategorie - 1.místo	- Denisa Beranová 4.A.	Povídka o dědečkovi a Terezce
- 2.místo	- Lucie Holoubková 4.A	Proč se Kolín jmenuje Kolín
- 2.místo	- Michal Matějka 4.A	Čtvrté psaní
- 3.místo	- Anna Jeřábková 4.A	Kolín
- čestná uznání	- Tereza Karlová 4.A	Zdeněk Kolín
	- Šárka Huková 4.A	Proč se Kolín jmenuje Kolín

2.kategorie - 1.místo	- Petr Nový 7.A	Kulaté domy
- 1.místo	- Nela Nešetřilová 6.B	Proč se Kolín jmenuje Kolín
- 2.místo	- Jiří Bártil 6.A	Proč se Kolín jmenuje Kolín
- 3.místo	- Monika Radinová 6.B	Proč se Kolín jmenuje Kolín
- čestná uznání	- Jiří Provazník 8.B	Proč se Kolín jmenuje Kolín
	- Přemysl Pazderka 7.A	Vznik automobilů
	- Lucie Nováková 7.B	Proč se Kolín jmenuje Kolín

Pak nás uvítala i paní učitelka Hájková a navrhla přečíst se nejlepší práce. Někdy uprostřed čtení v 11:⁴⁷ zavítal na naši školu i pan europoslanec MUDr. Milan Cabrnok, který zde pobyl přesně pouhých 35 minut poté však musel odejít. Když bylo dočteno a paní Fuchsová o naší škole prohlásila, že jsme „literární škola“, začala nám povídat o svém psaní knih. Končili jsme okolo 6.vyučovací hodině. Byl to velmi poučný literární strávený čas.

Reportáže

Nacházíme se na školním dvoře. Dnes se připravuje plocha pro jarní trhy. Kolem prochází starší pán v šušťákovém oblečení. V pravé ruce drží bílou igelitovou tašku. Vypadá to, že v ní nese okurky. Rychlým krokem jej předchází dívka s ulíznutým culíkem. Na pravém rameni jí visí kabelka s černým pruhem.

Moje uši dráždí pronikavý hlas asi šedesátiletého pana školníka, kterému paní učitelka říká Jirko. Pan školník má prošedivělé nakrátko ostříhané vlasy a ruce samý mozol.

Kolem plotu prochází starý pán s nejlepším přítelem člověka. Vede ho na červeném vodítku s kovovými doplňky. Vedle něho jde žena. Vypadá jako úřednice nebo nějaká inženýrka.

Po oku pozoruji vlajku naší školy. Vlaje na stožáru na rohu budovy. Slunce hází nenápadně její stín na suchý trávník před školou. Pod okny kabinetu paní učitelky Novotné leží plastová lahev Mattoni. Osamělá oranžová plechovka se válí v trávníku u fotbalové branky. Smutně si ji prohlíží zářící slunce na obloze. Přestože je teprve konec března, svítí velmi intenzivně.

Bylo by vhodné zeptat se nějaké starší osoby, jestli pamatuje někdy takto teplý březen. Padá na mě stín paní učitelky Hájkové. Již od začátku hodiny pokukuje její beznadějný obličej do našich prací.

„Paní učitelko, pamatujete někdy takto nebývale teplý březen?“ táži se.

„I teplejší, dokonce jsme se na Velikonoce koupali v bazénu!“ odpoví paní učitelka. A vtom na nás přiletí „hakysák“ spolužáka.

„No, ještě něco rozbijte!“ zlobí se paní učitelka.

„Paní učitelko, to je měkký, heboučkový,“ odpoví Dennis.

„To víš, že jo, hezky špinavoučký. Vid’?“ řekne paní učitelka.

Dennis pokývne hlavou a rozpoutá dlouhý rozhovor o tom, čím je hakysák plněn. Spolužák Michal vdává své snažení o reportáž a začíná přeskakovat lavičku. Jeho obličej hází namachrované úšklebky.

„Končíme, za 5 minut zvoní!“ pokřikne paní učitelka a ukončí tak naši úmornou práci. S téměř prázdnými papíry se rozběhne celá třída do šatny. Rvou se tam jako koně. Ani se i nechce věřit, že se těší na další hodinu.

Lucie Kasanová 9.B

Vylil jsem lepidlo na nový koberec

Asi před týdnem jsem si vybral nový, opravdu krásný koberec. Strašně jsem se těšil, až mi ho rodiče vymění za ten starý a zničený. V pondělí jsem přišel domů a ve svém pokoji měl ten vysněný, modrý koberec. Byl jsem strašně moc šťastný! Ale má radost mi dlouho nevydržela. Mé starší sestře se ulomil kryt u budíku a já, jako šikovný kutil, vzal vteřinové lepidlo, že kryt přilepím a budík bude jako nový. Opatrně jsem začal lepit, ale co se nestalo!

Lepidlo ukáplо na můj překrásný koberec. Hned jsem věděl proč se tomuto lepidlu říká vteřinové. Na kobereci se udělal flek, který mi tam zůstal a bohužel asi navždy zůstane. Má radost se změnila v smutek, a nejen můj, ale i rodičů, že mají doma opravdu šikovného kutila!

Jiří Mikšovský, 6.B

Divadlo ABC Lakomá Barka

Po delší pauze jsme s klubem mladých diváků opět vyrazili do divadla v Praze. Na tento den jsem se opět velmi těšil. Tentokrát do divadla ABC na představení Lakomá Barka. Když jsem se dozvěděl na jaké představení jedeme, nebyl problém předem zjistit, o čem divadlo bude. Jsem vždy rád, když vím, o čem představení je. Mohu děj více sledovat a porovnávat.

Lakomá Barka- Divadlo ABC

Celá povídka se odehrává v Dejvicích, kde žili samí lakomí lidé. Jednou farář navrhl, že by mohli s Barkou darovat místnímu učiteli prase, protože mají málo peněz a hodně dětí. Barka však nechtěla ani slyšet. Učitele také napadlo, že by mohl od faráře dostat prase. Když se však nic nedělo, došel si učitel pro prase sám a zabil ho. Druhý den si Barka s farářem všimli, že jejich prase je mrtvé a potřebovali se ho nějak zbavit, tak aby to z lidí nikdo nevěděl. Učitel se ochotně nabídl a odnes prase domů a tam ho celá jeho rodina snědla. Barce to bylo divné. Šla se k učiteli podívat a viděla jak celá jeho rodina jí jejich prase. Jak tak koukala, tak uklouzla a spadla a při tom se praštila do hlavy. Učitel to zpozoroval a šel za ní. Myslel si, že Barka je mrtvá a potřeboval se jí zbavit. Učitel jí odvedl ke známému škodlíři Kubátovi. Kubát si myslel, že to je zloděj a praštil jí přes hlavu cepem. Pak si také myslel, že je mrtvá a chtěl jí odnést k učitelovi do třídy. Cestou však potká nějakého chlapa, místního starostu, který byl pytláček a omylem si vymění svoje pytle. U starostů doma omdlela paní starostová, když uviděla Barku. Starosta na ně vylil vodu a vzbudily se obě. Další den Kubát a učitel dělali, že o ničem nevěděli. A tím celá povídka končí. Všichni zůstali takoví, jací byli.

Po zhlédnutí tohoto příběhu si myslím, že tento známý pohádkový příběh Jana Wericha v dramatinaci Gustava Skály je určen jak malým, tak i dospělým divákům. Stejně jako ostatní Werichovy pohádky, také Lakomá Barka okouzluje jedinečným humorem, jazykovým vtipem i moudrostí. Půvabně upozorňuje na nechvalně známé lidské vlastnosti, jakými jsou lakota, hamižnost a sobectví. V dramatinaci Gustava Skály se nám na prknech co znamenají svět odehrál příběh z vesnice Dejvice, jejíž obyvatelé ani trošku nedělají čest jménu své obce. Všichni jsou velice lakomí, nejvíce lakomá a také velice zvědavá je však farská kuchařka Barka. Proto také Barka neušla trestu, potrestání jsou však i ostatní z vesnice, kteří šidí a podvádějí. Veselé písničky které vycházejí z pohádkového příběhu napsal Miki Jelínek, ty dali příběhu ten správný ráz. Režisérem je Petr Svojtka, který nemalou snahou přispěl k profesionálně zrežirovanému příběhu. A to nejlepší na konec a to jsou herci, kteří podali opravdu velmi dobrý výkon. Helena Doulová, Lukáš Jurek, Jana Jiskrová, Jan Szymik, Jiří Hána, Kateřina Lojdrová, Vasil Fridrich a Karel Sekyra.

Tomáš Dostál IX.A